

COMPAGNIE OLIVIER DUBOIS / COD

MY BODY OF COMING FORTH BY DAY

Un solo íntim on Olivier Dubois explora els racons ocults de la memòria corporal i la seva capacitat d'explicar-nos una història de l'art. El cos com a record. En aquest nou espectacle, Dubois es presenta sol en escena. Sense cap mena d'artifici ni xarxa de protecció, es lliura voluntàriament a un joc que a vegades recorda un judici, d'altres un espectacle eròtic i d'altres una vivisecció. Seguint un procés aleatori dirigit pel públic, segons unes regles que ell mateix ha establert prèviament, el coreògraf i ballarí revisita alguns dels 60 espectacles que ha interpretat.

Olivier Dubois va debutar com a ballarí professional a l'edat de 23 anys i, l'any 2011, la revista *Dance Europe* el va escollir com un dels millors 25 ballarins del món. Com a intèrpret, ha demostrat una increïble resiliència i gosadia en obres d'Angelin Preljocaj i Jan Fabre. També ha actuat en nombroses peces de coreògrafs i directors d'èxit, com ara Laura Simi, Karine Saporta, Charles Cré-Ange, el Cirque du Soleil, Dominique Boivin i Sasha Waltz. L'any 1999 va començar a crear els seus propis espectacles i el 2007 va fundar la Compagnie Olivier Dubois, amb la qual ha creat nombroses peces de gran ressò. També ha creat per a altres companyies, com el Ballet Reial de Suècia i el Ballet Nacional de Marsella. Durant el període 2014-2018, Dubois va ser el director del Ballet du Nord de Roubaix.

DEL 19 AL 21 DE MARÇ
20:45 H. DG 19:45 H
SALA PB
DURADA 90 MIN

PROPERES ESPECTACLES

Del 25 al 27 de març
ÚLTIMA VEZ /
WIM WANDEKEYBUS
Traces

10 i 11 d'abril
CIÉ AYELEN PAROLIN /
RUDA ASBL
WEG

Creació i interpretació Olivier Dubois / **So i disseny**
il·luminació François Caffenne / **Producció** COD –
Compagnie Olivier Dubois / **Coproducció** Festival
BreakingWalls, Le Claire i Le Centquatre-Paris

Olivier Dubois és artista associat de Le Centquatre-Paris, juntament amb la seva companyia COD. COD – Compagnie Olivier Dubois rep el suport del Ministeri de Cultura (Direcció General de la Creació Artística – Delegació de la Dansa).

Olivier Dubois és artista associat al Teatre Paul Eluard (TPE) de Bezons des de 2019 i al Teatre de Nîmes des de 2020.

dansa.
Quinzena metropolitana.

**TEMPORADA
2020/21**

MERCAT DE LES FLORS

CASA DE LA DANSA

“Si coneix aquest capítol, el difunt avançarà en el dia i la seva ànima no serà presonera”

Llibre dels morts, Egipte

Olivier Dubois és d'aquells creadors que es mouen gairebé de manera exclusiva entre extrems: del que és íntim al que és multitudinari; del minimalisme al maximalisme; de la quotidianitat a l'èpica. La grandiloqüència gairebé orgiàstica de les seves majors coreografies carnosos nus d'intèrprets, marxes oceàniques, barricades de cossos només alimenta la seva necessitat de retirar-se periòdicament als espais domèstics, privats i quasi confessionals d'una solitud molt despreocupada, invariablement lúdica i, a voltes, tràgica. El dionisme dràstic de *Tragédie* (2012), la seva coreografia més coneguda, és als antípodes del clima jocós, aparentment contrari a qualsevol mena de solemnitat, de *Pour sortir au jour* (2018) i d'altres soliloquis que puntualment han constel·lat la seva trajectòria com a recordatoris que, abans d'esdevenir membre del cànon coreogràfic actual, havia estat l'intèrpret més apreciat de la seva generació. Tanmateix, hi ha una coherència fulgurant entre formats tan antitètics. L'espai íntim del solo és, per a Dubois, un confessionalari (o un vestidor) de memòria poètica: la seu d'una fabulosa revenja entre la història personal i la Història del llenguatge. En aquest aspecte, Dubois se situa en el camí de qui ha insistit a retornar a l'intèrpret i al seu cos-arxiu les competències de la narració històrica; o de qui ha entrevist les opcions poètiques d'un museu vivent del gest. La peculiaritat de Dubois seria, en tot cas, que ens recorda en tot moment que la relació memorística entre el coreògraf i la dansa se sosté pel desig, i funciona per incorporacions imperfectes, reproduccions vel·leïtoses, retards, imprecisions; que hi ha una estranya timidesa, propra al desvergonyiment, en l'autoritat d'autocoreografiar-se. Si la memòria de l'intèrpret tot terreny apel·la invariablement a reivindicacions d'ordre col·lectiu, clamant contra la subalternitat genèrica de «ser intèrprets», el coreògraf, fins i tot (o sobretot) quan considera el seu passat carnal i immanent d'intèrpret, està tocat per l'anhel. Sempre hi haurà un toc còmic i desesperat en la solitud d'un cos avesat a projectar-se en una multitud, una plètor de cossos aliens. Cap cos és més exclòs que el cos encarregat d'encarnar, dominant-lo, un cos col·lectiu. Si en el punt de fuga polític de l'intèrpret emancipat hi ha l'eventualitat de no dansar, el punt de fuga existencial del coreògraf serà sempre el desig fabulós o nostàlgic de fer-ho: atès que no pot dansar pels ballarins que dansen per ell, s'avé en molts sentits a dansar a casa seva, o a dansar, literalment, al seu lloc propi. La «passió de ser un altre» el remet fatalment i invariablement al seu cos. L'arxiu que en

resulta, caòtic i aleatori, recordarà més un magatzem d'objectes perduts que un registre o un museu de vivències somàtiques: la dansa serà matèria inabastable d'un anhel permanent d'incorporació, que és desig d'incorporar-la amb tota la seva història al cos, o desig reticent d'incorporar-se carnalment i no només nominalment a la història de la dansa. Com si en tingués prou essent un nom d'autor que sobrevisse històricament i l'enamores la paradoxa de ser un cos que travessa l'eternitat. Pel fet de pertànyer a una història que no li acaba de pertànyer (i que en tot cas pesa sobre les seves espatlles com una càrrega, un llast), només podrà recórrer les formes somiades de la seva relació amb aquella història en els termes d'una «impertinència» literal, amb la ironia de «no pertànyer» i de no voler-se pertànyer si pertànyer-se vol dir morir. Si el cos és com diuen repertori, els mecanismes que permeten desenterrar els fragments d'aquest cos de repertori ni tan sols pertanyeran al subjecte que els conté. A *Pour sortir au jour*, són els mateixos espectadors els qui rescaten de manera aleatòria algunes de les 60 coreografies amagades en la carn del coreògraf. Dubois considera la interpretació una mena de sacrifici, una manera d'«absentar-se en l'acte»; descriu com a instant patrimonial el moment gestual que segella la transcripció de l'obra en un patrimoni immaterial i marca l'eclipsi de qui protagonitza en aquest moment, o la pèrdua dels trets distintius, del rostre al qual confiïm la nostra il·lusió de ser irrepetibles i de tenir una història. «L'intèrpret dévisagé» («l'intèrpret escodrinyat» o, segons un joc de paraules intradueïble, «privat de rostre») va el ser títol de l'exposició que el CND va dedicar a Dubois el 2009.

Fer que torni a estar disponible la memòria fragmentada d'aquests actes de desaparició, d'eclipsi de la subjectivitat, és, efectivament, en paraules seves, «obrir les portes del repertori sense pertànyer a la història». El resultat és una mena de dissecció que, fins i tot en les formes més despreocupades de *My body of coming forth by day*, interpel·la no tant la història com l'eternitat. Pot recordar el costum antic (Dubois s'ha inspirat en el Llibre dels morts egipci) de guardar per separat, en vasos canòpis, les parts més significatives dels teixits blancs, en la frenètica convicció que només una carn extreta i preservada d'aquesta manera pot reviure en el més enllà. Feta bocins, folrada, confitada, editada, eternitzada, la mòmia del faraó és, al capdavall, una monstruosa obra mestra.

Roberto Fratini

UNA HORA ABANS

Sessió d'introducció a l'espectacle amb ROBERTO FRATINI,
doctor en Arts Escèniques per la Universitat de Barcelona,
dramaturg i professor de Teoria de la Dansa a l'Institut del Teatre.
Coordina BdDansa. Explicadansa

DISSABTE 20 DE MARÇ 19:45 H
Sala SG
Gratuit amb inscripció prèvia
Aforament limitat

Més informació a mercatflors.cat

CONSORCI FORMAT PER

Generalitat de Catalunya
Departament de Cultura

AMB EL SUPORT DE

MITJANS COL·LABORADORS

CATALUNYA
RÀDIO

el Periòdic

betevé

TimeOut
BARCELONA

ara.cat

COL·LABOREN

Sabadell
Fundació

ESTRELLA
D'ART

VERI
AJUDA PER A OLS TEATRES

EN XARXA AMB ELS PROJECTES EUROPEUS

DANCE ON
PASS ON
DREAM ON

